

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 25 / 10-05-2025

Ingezonden brief (met een oproep) van Wim Wolters

Graag wil ik reageren op het artikel van Jo Kunnen over seksueel misbruik op Rolduc in de Nieuwsbrief Rolduc van 10 februari 2025. 'Vond er op Rolduc ook seksueel misbruik plaats?' is de vraag, die in het artikel gesteld wordt. Twee gevallen van misbruik worden genoemd.

Fons Timmermans was ook mijn 'biechtvader'. Na 3 gym werd je geacht zelf iemand uit het priesterkorps te kiezen en met hem regelmatig - geadviseerd werd om de drie weken - een gesprek op diens kamer te voeren over hoe het je verging op het internaat.

De schrik sloeg me om het hart, toen hij tijdens deze gesprekken meteen de vraag stelde "Hoe vaak heb je het al gedaan?", hiermee refererend aan mijn frequentie van masturberen. Deze vraag was voor mij grensoverschrijdend; hij bemoeide zich met iets dat van mij was, van mij persoonlijk, het was mijn intimiteit waar hij van weg hoorde te blijven.

Was het aanvankelijk nog zo, dat ik op zijn kamer bij binnenkomst op de bank plaatsnam, naderhand nodigde hij me meteen na binnenkomst uit om lekker gemakkelijk op het krukje plaats te nemen. Hij nam plaats op het krukje tegenover mij. Nadat hij zijn vraag gesteld had, schoof hij zijn krukje dicht naar me toe. Zijn ogen begonnen te glimmen en hij kreeg blosjes op zijn wangen.

Ik voelde me erg ongemakkelijk, schuldig, betrapt, beschaamd, nou ja, al die gevoelens die je kunt ervaren, wanneer iemand te dichtbij komt en hiermee over je grens gaat. Hij heeft me met zijn handen nooit aangeraakt, wel met zijn grensoverschrijdende vragen en benauwende aanwezigheid.

Ik ging er enorm tegenop zien om afspraken met hem te maken. Ik ging hem ontwijken waar ik dat maar kon, op de cour, in de gangen, in de eetzaal, helaas kon dit natuurlijk niet in de leslokalen. Op zijn vragen om weer eens af te spreken reageerde ik meestal met een antwoord als 'Het komt nu niet uit, later'. Van uitstel komt afstel, na verloop van tijd vroeg hij me niets meer.

Internaat Monoloog

Mijn gevoelens van ongemak en dat hij ver over mijn grens was gegaan zijn nooit verdwenen. In de periode 2011-2012 heb ik mijn voorstelling *Internaat Monoloog* gespeeld. Mijn laatste voorstelling was op Rolduc. Dit was mijn minst goeie voorstelling, omdat ik van mijn tekst werd afgeleid door de aanwezigheid van personen, die ik had meegemaakt in mijn jaren op Rolduc. Hier had ik vooraf totaal geen rekening mee gehouden.

Meteen na de voorstelling kwam een jaargenoot naar me toe met de woorden "Dit is ook mijn verhaal". Het was jammer, dat mijn voorstelling meteen werd gevolgd door een programma-onderdeel elders waar veel belangstelling voor bestond. Zodoende bleef niemand in de zaal om nog (even) na te praten over mijn voorstelling.

Ik was dus niet de enige. Dit roept natuurlijk de vraag op 'Zijn er nog meer leerlingen slachtoffer geweest van grensoverschrijdend gedrag op Rolduc?' Ik vermoed dat deze jaargenoot, Yan Tax en ik niet de enigen zullen zijn geweest.

Met mijn voorstelling heb ik een vorm gevonden om met deze ervaringen om te gaan. Wellicht hebben anderen hier ook een vorm voor gevonden of niet natuurlijk? Zelf ben ik wel een voorstander van openheid en transparantie. Ik weet natuurlijk niet hoe andere mannen hierin staan. Wellicht willen velen het thema laten rusten, omdat het al zo lang geleden is. Maar ik kan me niet voorstellen, dat dit soort ervaringen geen effect hebben op je latere leven en je relaties. Ik vind het eigenlijk te belangrijk om het te laten rusten.

Wellicht zijn veel slachtoffers inmiddels al overleden, we spreken immers over de jaren zestig. Het thema over (seksuele) grensoverschrijding bij mannen is gelukkig nog niet uit de publiciteit. Onlangs werd bij de NPO nog de aangrijpende Belgische serie 'Godvergeten' uitgezonden.

Oproep

Ik zou via deze ingezonden brief een oproep willen doen aan iedereen met vergelijkbare ervaringen om zijn verhaal aan het papier toe te vertrouwen en om dit naar Jo Kunnen (*zie colofon*) toe te sturen. Op een zorgvuldige wijze kan er nadien dan passend aandacht aan worden besteed. Altijd in nauw overleg en met instemming van betrokkenen, zoals dat ook bij deze ingezonden brief het geval is geweest.

Voor nu groet ik in ieder geval allen hartelijk.

Wim Wolters

Wim was op Rolduc van 1962 tot 1968 / Zijn levensverhaal is te lezen in Nieuwsbrief 19 van 10-11-2023

Naschrift van Jo Kunnen

In nauw overleg met Wim heb ik besloten om bovenstaande zeer persoonlijke brief met zijn oproep integraal in deze nieuwsbrief te plaatsen. Mogelijk zijn er onder alle lezers van deze nieuwsbrief nog meer slachtoffers. Wanneer zij zich melden, zal ik met hen in overleg te treden om te bekijken, wat een zinvol vervolg zou kunnen zijn. Soms kan een lotgenotencontact al een zeer positief effect hebben bij de verwerking van hetgeen iemand overkomen is.

Wim heeft indertijd zijn ervaringen wel bij het Meldpunt seksueel misbruik in de katholieke kerk gemeld. Hij heeft zijn melding echter niet omgezet in een klacht, waardoor er geen procedure bij de klachtencommissie heeft plaatsgevonden. Wim herinnert zich niet meer, waarom hij hier toen van heeft afgezien. Hij is graag bereid om zijn ervaringen met andere slachtoffers te delen. Als oud-lid van de klachtencommissie kan ik hier wellicht ook nog een zinvolle rol vervullen.

Biologieleraar Joseph Pop (11 april 1903 – 17 juni 1983)

Iedereen die ooit les heeft gehad van Joseph Pop zal zich hem blijven herinneren. Hij behoort tot de markantere leraren van Rolduc. Math Dicker heeft recent uitgebreid onderzoek gedaan naar het leven van Pop. Op zijn website (www.rolduc.org) is een uitgebreid artikel van zijn hand over Joseph Pop te lezen. Met instemming van Math mag ik van een deel van zijn bevindingen in dit kort verhaal gebruik maken.

Vorig jaar stuurde Pierre Waelen me al enkele aantekeningen van een les van biologieleraar Pop op Rolduc. In mijn persoonlijke herinnering was je tijdens zijn les continu in een schrift aan het schrijven. Onderstaande aantekeningen van Pierre zijn dan ook zeer herkenbaar:

Wat zijn rode bloedlichaampjes?

Een rode bloedcel is 7 mu breed en 2 mu hoog (1 Mu = 1/1000 mm).

In elke kubieke mm, dus in elke speldeknop bloed, zitten 5 miljoen rode bloedlichaampjes, welke rond zijn maar met een uitgeholde boven en onderkant. Een volwassen mens heeft 5 liter bloed.

Hoe lang wordt het lint als ik alle rode bloedlichaampjes naast elkaar leg?

Een berekening levert 175.000 km op. Met een lint van rode bloedlichaampjes kun je dus ongeveer 5 keer rond de aarde komen. Het oppervlak, dat deze rode bloedlichaampjes beslaat, is volgens weer een berekening 2.500 vierkante meter ofwel een vierkant van 50meter x 50 meter. Via de rode bloedkleurstof moet er zuurstof in ons lichaam komen. Hoe groter het oppervlak is des te meer zuurstof kun je verversen. Zo heeft men bijvoorbeeld uitgerekend, dat als de kleurstof niet vast zat aan de rode bloedlichaampjes maar opgelost was in de bloedvloeistof zoals dit bij lagere dieren het geval is, een mens dan 200 tot 300 liter bloed nodig zou hebben om dezelfde hoeveelheid zuurstof te binden als nu met 5 liter bloed. Waar bovendien nog bij komt, dat als het bloed stil stond, men 200 tot 300 duizend liter bloed nodig had.

De levensduur van een rood bloedlichaampje is ongeveer 50 dagen.

Joseph Pop in zijn leslokaal

Math Dicker: “In het leslokaal van Pop heb ik altijd graag gezeten: de trapsgewijs opgestelde banken, overal opgezette beesten en het skelet vooraan. Ik zat meestal rechtsboven. De lichtinval van twee kanten vond ik plezierig. Beneden langs de ‘toonbank’ liep dan Pop met een krijtje in zijn hand. Het determineren van planten met de groene “Geïllustreerde Flora van Nederland” herinner ik me ook nog heel goed. In die tijd had ik veel heimwee naar Maastricht. Ik wist dat Pop uit Maastricht kwam en dat voelde toch een beetje als thuis.”

Pop was afkomstig van Maastricht

Leonardus Jacobus Josephus Pop is op 11 april 1903 in Maastricht geboren. Zijn vader was Johannes Pop, decoratie-schilder, en zijn moeder was Wilhelmina Bitsch. Op 12 september 1914 vertrekt Joseph naar Rolduc. Hij is dan 11 jaar oud. Als 17-jarige legt hij met prachtige cijfers het eindexamen Gymnasium bèta af. Er zijn maar 10 kandidaten; 3 van het gymnasium alfa en 7 van het gymnasium bèta. Na zijn eindexamen studeert hij nog twee jaar filosofie op Rolduc.

Op deze foto van de Filosofie Superieur in 1921/1922 staat Joseph Pop helemaal links.

Priester en doctor in de biologie

Van 1922 tot 1926 verbleef Pop op het Grootseminarie in Roermond. Op 20 maart 1926 werd hij tot priester gewijd. Na zijn wijding werd hij tot leraar op Rolduc benoemd. In september 1927 ging hij echter aan de Universiteit van Leiden Wis- en Natuurkunde met als hoofdvak Plant- en Dierkunde studeren. Tijdens zijn studie woonde hij overigens niet in Leiden, maar in Den Haag in het Rectoraat van het Aloysiusgesticht op de Brouwersgracht. Dat verblijf in Den Haag en de studie in Leiden zullen zeker een grote indruk op hem gemaakt hebben. In september 1934 keerde hij terug op Rolduc.

De achterpoot van een kikker

Hij bleef echter studeren, want op 31 januari 1936 promoveerde hij tot doctor in de biologie. De titel van zijn proefschrift luidde: *The influence of Hydrogen Sulphide on Growth and Metabolism of green Algae*. Het proefschrift staat vol scheikundige formules en tabellen met allerlei meetwaarden. Op Rolduc ging wel eens het verhaal rond, dat Pop gepromoveerd zou zijn op de zenuw van een achterpoot van een kikker. Dat verhaal is hiermee in ieder geval ontkracht.

Een eigen herbarium

Van Pop is een groot aantal schriften bewaard gebleven: aantekeningen van de filosofiecolleges op Rolduc, hoofdstellen voor de academies, aantekeningen van de colleges op het grootseminarie en aantekeningen van de colleges in Leiden, toen hij daar Wis- en Natuurkunde met hoofdvak Plant- en Dierkunde studeerde. Ook is een persoonlijk herbarium bewaard gebleven.

Pop is op Rolduc begraven

Op 17 juni 1983 staat een bericht in de krant, dat dr. L.J. Joseph Pop is overleden. Zijn laatste adres was Klooster de Beyart, Brusselstraat 38 in Maastricht. De plechtige uitvaartdienst heeft op 21 juni 1983 plaatsgevonden in de Abdijkerk van Rolduc. Vermeld werd verder, dat Pop van 1926 tot 1968 leraar was op het RK Gymnasium Rolduc en dat hij er van 1953 tot 1959 rector was. Joseph Pop is begraven op het Kerkhof van Rolduc, direct links van het kapelletje van Johan van Weede, de eerste Rolducien, die op dit kerkhofje is begraven.

Aan de kant

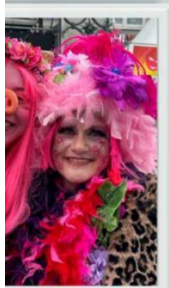
Vader stierf met kruisje van Rolduc in zijn handen

GERARD KESSELS

In deze tijd, zo tweede helft van februari, moet ik altijd veel aan mijn vader denken. Hij werd geboren op schrikkelidag 29 februari 1916. Maar één keer in de vier jaar was hij dus echt jarig. Het verjaardagsfeest voor de familie bij ons thuis was dan op 28 februari of op 1 maart. Aan het aantal consumpties viel niet af te lezen dat vader een wat 'mindere' verjaardag had. Vader stierf in 1979. Hij werd 15 en een beetje, oftewel 63 jaar. Het is een cliché, een open deur, maar wat is de wereld in één generatie veranderd. Mensen leefden in het dorp, stierven in het dorp en werden begraven bij de kerk. Als buitenlands correspondent woonde en werkte ik jaren in Bonn en in Rome. Moeder – vader was al overleden – is nooit in Rome geweest. 'Veel te ver', zei ze. En voor Bonn schafte ze zich speciaal een pas aan. Bij de drogist in het dorp liet ze achter in de winkel een portretfoto maken. De eerste vond ze niks, de tweede kon net. Mijn zwager zou haar rijden. Toen ze in Bonn aankwamen, barstte ze los. Aan de grens had niemand de pas gevraagd. Vader zelf had nooit een auto. In zijn verkeringsstijd was hij elke zondag met zijn broer naar Brabant gefietst waar ze vrijden met twee zussen, An en Til. Dertig kilometer heen, dertig terug. 'De Antillen', spotten hun broers. Vader stierf met een ijzeren kruisje tussen zijn vingers. Dat had hij nog meegenomen uit Rolduc waar hij een tijd voor priester had gestudeerd. Uiteindelijk werd hij een brave ambtenaar. Altijd heb ik het jammer gevonden dat ik over die periode nooit met hem gepraat heb.

REAGEREN?
gerard.kessels@delimburger.nl

> Gerard Kessels (1946) schrijft twee keer per week een column over het moderne bestaan dat soms niet meevalt, zeker niet voor de ouder wordende mens. Door te relativeren en met de nodige zelfspot weet hij het leven altijd net iets draaglijker te maken.

FOTOMONTAGE DE LIMBURGER

enigingen lijken zich daar eds bewuster van. Steeds vaker a we vrouwen op de voorgrond den, als prinses, als organisator, boegbeeld van het feest. Niet ger slechts als ondersteunende cht, maar als drijvende macht. vraag is niet óf vrouwen een dtere rol in carnaval zullen ijen, maar hoe snel de oude ucturen plaatsmaken voor uwe tradities.

lijke
t lijkt mij heerlijk om à la The dfather door het centrum te en met de vorst naast mij. Niet zijn schaduw, maar als zijn ijke. Een mooi pak aan en die ge veren, met misschien een ra rose voor. Gewoon omdat het a. Ik droom zelfs al van een tto: Mit krach en moud gaan veer jaar mit volle teuge geneite van diesie en vernijng. Veur de uchuy die t fees loote blude en t langer achter de gjerne bluce van belaf ich troec: same make r deze vastelaovend weier greutsj. t vaststaat, is dat carnaval altijd i feest van vrijheid is geweest. jheid om je los te maken van de gelijke sleur, vrijheid om samen zier te maken. En daar hebben arwen altijd een sleutelrol in peeld. Of ze nu achter de umachine zitten, een raad van leiden, of als prinses de scepter aaien – zonder hen is er geen naual.

loes Lipelaar is columnist
De Limburger.

REAGEREN?
leef@delimburger.nl

In De Limburger van 28 februari 2025
las ik bijgaande column van Gerard Kessels.
Met zijn toestemming druk ik deze column
hier nog eens af.
Mogelijk was het Rolduc-kruisje het kruisje,
dat vroeger op elke chambrette hing.

GERARD KESSELS

In deze tijd, zo tweede helft van februari, moet ik altijd veel aan mijn vader denken. Hij werd geboren op schrikkelidag 29 februari 1916. Maar één keer in de vier jaar was hij dus echt jarig. Het verjaardagsfeest voor de familie bij ons thuis was dan op 28 februari of op 1 maart. Aan het aantal consumpties viel niet af te lezen dat vader een wat 'mindere' verjaardag had.

Vader stierf in 1979. Hij werd 15 en een beetje, oftewel 63 jaar. Het is een cliché, een open deur, maar wat is de wereld in één generatie veranderd. Mensen leefden in het dorp, stierven in het dorp en werden begraven bij de kerk. Als buitenlands correspondent woonde en werkte ik jaren in Bonn en in Rome. Moeder – vader was al overleden – is nooit in Rome geweest. 'Veel te ver', zei ze. En voor Bonn schafte ze zich speciaal een pas aan. Bij de drogist in het dorp liet ze achter in de winkel een portretfoto maken. De eerste vond ze niks, de tweede kon net. Mijn zwager zou haar rijden. Toen ze in Bonn aankwamen, barstte ze los. Aan de grens had niemand de pas gevraagd. Vader zelf had nooit een auto. In zijn verkeringsstijd was hij elke zondag met zijn broer naar Brabant gefietst waar ze vrijden met twee zussen, An en Til. Dertig kilometer heen, dertig terug. 'De Antillen', spotten hun broers.

Vader stierf met een ijzeren kruisje tussen zijn vingers. Dat had hij nog meegenomen uit Rolduc waar hij een tijd voor priester had gestudeerd. Uiteindelijk werd hij een brave ambtenaar. Altijd heb ik het jammer gevonden dat ik over die periode nooit met hem gepraat heb.

Een beetje pastoor, maar zonder een boordje en met een vrouw.....

Het levensverhaal van Jacques Janssen / op Rolduc van 1960 tot 1967

Mijn jaren op Rolduc zijn over het algemeen prettig verlopen. Als ik er op terug kijk, is de uiteindelijke balans positief. Toen ik op vijf gym zat, kwam daar verandering in. Ik kon niet zo goed meer mee komen en leren en leven werden steeds zwaarder voor me. Ik ging niet over naar de 6^e klas. Ik was ziek, tegenwoordig zou men het een burn out noemen.

Diverse gesprekken met leraren, begeleiders en artsen bevestigden mijn beeld, dat het beter was om er een punt achter te zetten. Ik wilde ook niet meer voltijds studeren. Mee speelde zeker ook, dat ik thuis mijn huidige vrouw, Willemien, leerde kennen. We kregen verkering. Zo vertrok ik in 1967 van Rolduc.

Jongerenwerker

Terug in Blerick ging ik bij de Katholieke Leergangen in Tilburg in deeltijdonderwijs maatschappelijk werk studeren. Er moest natuurlijk ook wat verdiend worden. In Venlo was de middenstandsbond gevestigd en bij de jeugd- en jongerenafdeling daarvan, de KJM (Katholieke Jongeren uit de Middengroepen) kreeg ik een baan als jongerenwerker.

We hielpen in Limburg jongerengroepen met het opbouwen van ontmoetingscentra, sociëteiten en het beheer daarvan. Tevens hadden we een impresariaat, waarmee we artiesten bemiddelden om daar op te treden. Verder gaven we een provinciaal periodiek uit waarin nieuws ervaringen, tips e.d. werden gedeeld.

Bijstandsmaatschappelijk werker

Na een jaar aanvaarde ik een baan bij de afdeling sociale zaken van de gemeente Maasbree. Eerst als administratief medewerker en later als bijstandsmaatschappelijk werker. Twee jaar later werd ik gevraagd om te gaan werken bij de Intergemeentelijke Sociale Dienst Maasdorpen te Broekhuizenvorst.

Mijn taak: bijstandsmaatschappelijk werker, unithoofd van de afdeling onderzoek en hulpverlening en later ook plaatsvervangend hoofd van de dienst.

Het was de eerste intergemeentelijke sociale dienst van Nederland. Gemeenten die zich te beperkt vonden om zelf een complete afdeling sociale zaken te hebben, bundelden hun krachten in een dergelijke intergemeentelijk dienst. Deze dienst werkte voor de voormalige gemeenten Broekhuizen, Grubbenvorst en Meerlo-Wanssum.

Vrijwilliger bij de Ziekenomroep Venlo

Het leek me goed om weer wat kennis bij te spijkeren en bij het ISW te Leiden volgde ik de opleiding Management voor Non-profit Organisaties.

In mijn vrije tijd kwam ik als vrijwilliger terecht bij de Ziekenomroep Venlo. Vanuit die positie kreeg de gelegenheid om bij de NOS Hilversum schrijven, presenteren en interviewen te leren, onder de voorwaarde dat ik in Nederlands en Belgisch Limburg omroepvrijwilligers in deze onderwerpen zou gaan trainen. Dat heb ik met veel plezier in de avonduren en op zaterdagen gedaan.

Als pastoor zou dat niet gelukt zijn.....

In die tijd trouwde ik met Willemien. In Broekhuizenvorst bouwden we een huis, waar we overigens nog steeds wonen. We kregen twee kinderen, een zoon en een dochter. Die twee schonken ons met hun partners vijf kleinkinderen. We genieten daar intens van. Dat alles zou me als pastoor niet gelukt zijn.

De Zonnebloem

Na 19 jaar had ik het wel gezien in de sector sociale zaken. Maatschappij en cliënten verruwdten steeds meer en daar had ik geen zin meer in. Ik kon districtshoofd voor Noord- en Midden-Limburg bij de Nationale Verenging de Zonnebloem worden. Een ambulante functie waarin ik vrijwilligers en afdelingen begeleidde. Een zeer mooie en afwisselende tijd. Ik was veel onderweg. Ook kreeg ik landelijke taken, onder meer als redacteur van het informatieblad voor de vrijwilligers en het begeleiden van vakantieweken.

Omdat mijn werk viel onder de gezondheidszorg kon ik als laatste der Mohikanen op mijn 60^e in de OBU (de vut regeling van het toenmalige PGM). Daar heb ik dankbaar gebruik van gemaakt, maar niet om vervolgens stil te gaan zitten.

Toen mijn moeder overleed, heb ik haar dienst in het crematorium verzorgd. De uitvaartondernemer vroeg of ik dat niet vaker voor anderen wilde doen. Direct leek me dat een zinvolle tijdsbesteding en een mooie aanvulling van mijn prepensioen.

Ritueel begeleider bij uitvaarten

Bij het instituut Het Moment volgde ik een post Hbo-opleiding Ritueelbegeleiding bij afscheid. Ik liet mij bij de Kamer van Koophandel inschrijven als ZZP-er en zo was ik binnen de kortste keren weer volledig aan het werk.

Heel veel families maakten gebruik van mijn diensten om samen met hen afscheidsdiensten te ontwerpen, teksten te schrijven, muziek te zoeken, fotopresentaties te maken en voor te gaan. Zo was ik uiteindelijk toch nog een beetje pastoor, maar dan zonder boord en met een vrouw.

Op 1 januari 2015 - alweer tien jaar geleden - vond het wel tijd om definitief met pensioen te gaan; ik was inmiddels 65 jaar.

Mantelzorg

Het besluit om definitief met pensioen te gaan kwam precies op het juiste moment. Mijn vrouw kreeg twee kunstheupen. Ook bleek dat haar onderrug versleten was. Lopen en staan werden steeds moeilijker tot bijna onmogelijk. Gelukkig zijn er voldoende hulpmiddelen en daar maakten we dankbaar gebruik van. Ik werd steeds meer de mantelzorger in huis.

Maar ook ik kreeg mijn portie. In 2020 werd darmkanker geconstateerd. Ik was er gelukkig snel bij en met een operatie kon alles verwijderd worden. Wel werd mijn energie steeds minder.

Blijven genieten

Ondanks alles blijven we genieten van het leven. Ik word regelmatig gevraagd om voor diverse concerten teksten te schrijven en deze tijdens de concerten voor te dragen. Een aangename bezigheid. Samen trokken we er waar mogelijk ook op uit: weekeinden naar Düsseldorf, naar Munster e.d. Met een scootmobiel, die ook in de auto past, zijn we nog goed mobiel. Op de kleinkinderen passen is ook een feest. Op een camping vlak bij de Belgische grens hebben we een stacaravan. Met goed weer leven we daar. Verder is donderdagavond onze vaste café-avond in een café in Broekhuizen; hier treffen we onze vrienden, drinken een paar wijntjes en gaan we weer naar huis.

Kortom, we komen onze tijd goed door. De geraniums zijn nog lang niet in zicht.

 Sterre Schlicher

Vandaag, 15:20 • 1 minuut leestijd

Rolduc is toe aan vernieuwing en krijgt eerste deel van miljoenensubsidie

Het Bisschoppelijk Centrum Rolduc in Kerkrade heeft bijna een miljoen euro van de Provincie Limburg toegekend gekregen. Dat bedrag gaat het abdijcomplex gebruiken om een en ander op te knappen.

Concreet worden de seminarievleugel en de kloosterhoeve van Rolduc gerestaureerd en verduurzaamd.

Miljoenensubsidie

De 974.151 euro is slechts een onderdeel van een miljoenenbijdrage die Rolduc krijgt van verschillende partijen. In totaal krijgt het abdijcomplex uiteindelijk 2,4 miljoen euro van de provincie. Ook het Rijk heeft flink wat over voor de instandhouding, toegankelijkheid en verduurzaming van Rolduc, namelijk 7 miljoen euro. Ook de gemeente Kerkrade en de eigenaar van het abdijcomplex kennen ieder een bedrag van 1,2 miljoen euro toe. In totaal is er dus bijna 12 miljoen euro beschikbaar.

Drie recente berichten van L1 over Rolduc.

Het subsidiebericht hier boven dateert van 27 maart 2025.

De berichten hier beneden dateren van 11 maart 2025 en 4 april 2025.

Kerkrade gaat op zoek naar Romeinse villa bij Rolduc

Archeologen gaan in Kerkrade op zoek naar de resten van een Romeinse villa. Die zou in het Rolduckerveld gelegen hebben, ten noordoosten van de abdij van Rolduc.

Omdat de gemeente daar een levensbomenbos wil planten met mogelijke schade voor de historische resten, gaan vanaf 24 maart eerst archeologen aan de slag.

 Sterre Schlicher

Vandaag, 15:44 • 3 minuten leestijd

Resten van Romeinse villa gevonden bij Rolduc: komt levensbomenbos in gevaar?

Archeologen hebben vorige week een grote vondst gedaan bij de abdij van Rolduc in Kerkrade. Daar zijn resten van een Romeinse villa gevonden.

Daarmee werd het vermoeden dat er nog iets onder de grond zou liggen, bevestigd. "Dit is voor mij een van de topmomenten in mijn 14 jaar als archeoloog", zegt regioarcheoloog Hilde Vanneste.

Wie deed het licht uit van het Internaat Rolduc?

In de vorige nieuwsbrief heb ik zijdelings ergens vermeld, dat Twan Zeegers medio 1974 de laatste interne leerling van Rolduc was. Ik baseerde mij daarbij volledig op hetgeen in het boek van Twan Geurts vermeld staat. Pierre Waelen vroeg zich in een mail af of hier toch niet sprake is van een stukje geschiedvervalsing. Volgens hem was Ger Tax medio 1975 toch echt de laatste interne leerling.

Alle reden voor een nader onderzoek.

De versie van Het vierde Rolduc

In het boek *'Het vierde Rolduc 1946-1971'* uit 1983 staat op blz. 76 de volgende passage:

'De laatste en een tijdlang de enige intern van Rolduc was Ger Tax. Hij ging er weg in juli 1975. Hij mocht de laatste jaren nauwelijks meer intern heten. Hij was veeleer pension gast die op Rolduc beschikte over een eigen leef- en slaapruijnte en die de maaltijden gebruikte samen met de priesterleraren.'

De versie van Rolduc / De laatste dagen van een kleinseminarie

Voor verwarring zorgde vervolgens het boek van Twan Geurts *'Rolduc / De laatste dagen van een kleinseminarie'* uit 2011. Op blz. 218 doet Twan Zeegers - intern op Rolduc - verslag van het zakken voor zijn eindexamen in 1973. Hij moet daardoor het laatste jaar overdoen.

Medio 1974 slaagt hij. In het boek zegt Twan vervolgens: 'Ik ben degene die het licht heeft uitgedaan op het internaat.'

De versie van Ger Tax

Na de mail van Pierre Waelen heb ik allereerst contact opgenomen met Ger Tax. Hij schrijft mij:

'Ik heb één jaar alleen op Rolduc gewoond en geleefd. Als laatste intern verkeerde ik in een bijzondere positie. Ik had immers een fraaie kamer en at altijd met de heren; mijn vaste plek was naast Meertens. Meertens heeft later ook Relinde, mijn vrouw, en mij op Rolduc getrouwd. Het was interessant en leuk om met de heren Lemmens, Tagage, Stassen, Poulssen, Hafmans en Dobbstein te eten en te discussiëren. Het was voor mij echt een leuke en leerzame periode en ik was zeker niet eenzaam. Ik heb in die periode ook nog vaak geportierd. Zo doende kende ik Rolduc op mijn duimpje. Tijdens mijn studententijd in Utrecht ben ik in de zomerperiode nog een aantal jaren op Rolduc komen portieren als vakantiebaan; zo bleef ik ook een goed contact met de oudleraren houden. Mijn laatste jaren op Rolduc waren zeer bijzonder te noemen.'

Foto: Ger Tax en Peter Truijens op de luxe kamer van Ger. Zelfs een TV ontbrak niet.

De drie laatste interne leerlingen

In het studiejaar 1973/1974 waren er nog drie interne leerlingen op Rolduc: Twan Zeegers uit Bergen, Peter Truijens uit Eindhoven en Ger Tax uit Milsbeek.

Twan Zeegers slaagde in 1974 voor zijn eindexamen en vertrok. Peter Truijens en Ger Tax deden pas medio 1975 eindexamen.

Peter ging in dit laatste jaar op kamers in Kerkrade wonen en Ger Tax bleef alleen op Rolduc achter. Een trauma heeft hij er niet van overgehouden. Integendeel! Hij kijkt nog steeds met plezier terug op deze periode.

De reactie van Twan Zeegers

Het leek me correct om deze bevindingen ook even voor te leggen aan Twan Zeegers en Twan Geurts. Twan Zeegers erkent, dat het mogelijk is, dat Ger de laatste interne Rolducien was.

Twan Zeegers: *'Het zou inderdaad zo kunnen zijn, dat Ger Tax er nog heeft gewoond. Aan mij is indertijd verteld, dat het niet meer mogelijk was om in studiejaar 1974/1975 als interne leerling op Rolduc te verblijven. Daarop heb ik verondersteld, dat ik in de zomer van 1974 de laatste interne leerling was.'*

De reactie van Twan Geurts

Twan Geurts, de schrijver van het boek *'Rolduc / De laatste dagen van een kleinseminarie'*, heeft me laten weten, dat hij zich - bij het ontbreken van een deugdelijk archief op Rolduc - in dit geval helemaal heeft verlaten op de uitspraak van Twan Zeegers. Hij heeft zelf geen aanvullend onderzoek gedaan. Twan: *'Misschien is het leuk om aan dit item een stukje te wijden in jouw volgende nieuwsbrief?'*

Slot

De conclusie is helder. Niet Twan Zeegers uit Bergen, maar Ger Tax uit Milsbeek was de laatste interne leerling op Rolduc. Niet dat dit wereldnieuws is, maar toch. Het is voor de historie van Rolduc wel relevant, dat de feiten juist zijn. Ger heeft me als extra bewijs nog een foto gestuurd van het 'uitzwaaien van hem als laatste interne leerling' door Sjef Stassen.

Relieken Heilige Thomas van Aquino komen naar Rolduc

Geplaatst op: 19-03-2025

De relieken van de Heilige Thomas van Aquino komen op maandag 24 maart naar Rolduc. Bij gelegenheid van verschillende jubilea rond deze grote heilige, maakt zijn gebeente een rondreis langs verschillende plaatsen in de wereld. Vanaf maandag doet de schrijn met de relieken Nederland aan en de eerste halteplek is de abdijkerk van Rolduc in Kerkrade.

In 2023 was het 700 jaar geleden dat Thomas van Aquino heilig werd verklaard, vorig jaar was hij 750 jaar overleden en dit jaar is het 800 jaar geleden dat hij werd geboren. Thomas van Aquino (1225 – 1274) is een van de belangrijkste theologen uit de geschiedenis. Hij trad in bij de dominicanen en studeerde in Parijs en Keulen. Later werd hij zelf een bekende leraar, eerst in Parijs en daarna aan verschillende universiteiten in Italië. Een van zijn belangrijkste boeken is de 'Summa Theologiae' (het geheel van de theologie).

In samenwerking met de theologische opleidingen van het bisdom Haarlem-Amsterdam en het Thomasinstituut van de Tilburg School of Catholic Theology heeft het Grootseminarie Rolduc een bezoek van de relieken aan Nederland en Vlaanderen georganiseerd. Behalve naar Rolduc gaan de relieken ook naar Zwolle, Utrecht, Haarlem, Antwerpen en Leuven.

Op maandag 24 maart wordt er in de abdijkerk van Rolduc 's avonds een gebedswake rond de relieken gehouden. Deze begint om 19.00 uur met het bidden van de vespers van die dag. Aansluitend wordt het levensverhaal van Thomas van Aquino verteld en worden er geestelijke teksten van hem voorgelezen, afgewisseld met gebeden om de voorspraak van de Heilige Thomas. Vanaf 19.45 uur is er gelegenheid om in stilte de relieken te vereren. Dinsdag 25 maart is er voor genodigden een wetenschappelijk symposium over de theologische betekenis van Thomas van Aquino.

Een persoonlijk naschrift!

Enkele dagen nadien stond er in De Limburger een ingezonden brief, waar ik me helemaal in kon vinden. Wat bezielt de kerk om 751 jaar na zijn dood met de schedel van Thomas van Aquino op tournee te gaan? Welk doel wordt hiermee gediend?

Bij elke kerkelijk uitvaart wordt stevast gebeden: Heer, geef hem de eeuwige rust.

Gun ook Thomas van Aquino zijn eeuwige rust. Gedenken kan toch ook zonder dat zijn (van zijn lichaam gescheiden) schedel in een kistje op het altaar staat.

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden zijn ook welkom. Zij kunnen zich bij mij melden voor een gratis toezending.

Contactpersoon: Jo Kunnen / e-mailadres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446